

B.B. ALSTON

AMARI
~ EN HET ~
METALEN MONSTER

Met illustraties van Godwin Akpan

Vertaling Sandra C. Hessels | Creative Difference

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Brandon Alston

Oorspronkelijke titel: *Amari and the Metalwork Menace*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: Godwin Akpan / HarperCollins Publishers

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Illustraties: © 2026 Godwin Akpan

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2193 5

ISBN 978 94 027 7859 5 (e-book)

NUR 283 & 280

Eerste druk september 2026

Originele uitgave verschenen bij Storytide, een imprint van HarperCollins Publishers.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

IK STA AAN DE RAND VAN HET ZWEMBAD EN DOE MIJN BEST OM KALM te blijven. Eindelijk is het dan zover.

Ik kijk naar de zes meiden die naast me in een rij staan, allemaal in zwemkleding in hun eigen schoolkleuren. Mijn ogen glijden verder naar de volgepakte tribunes, en door naar het spandoek met de tekst GEORGIA ZWEMT – KAMPIOENSCHAP erop.

Coach Myers loopt ijsberend door het hokje voor de coaches in haar rode Sterling Athletics-shirt en ziet er nog nerveuzer uit dan ik me voel. Ze knikt me stijfjes toe, en ik beantwoord het gebaar.

Mijn missie is eenvoudig: zorgen dat ik sneller dan alle anderen naar de overkant van het zwembad en weer terug zwem, en daarmee de titel behalen van de Georgia-staatskampioenschappen in de vijftig meter vrije slag, voor mezelf en voor mijn school. Daar train ik al het hele jaar voor.

De missie is alleen onmogelijk. Want in de baan naast mij zwemt

Anya Petrov. De beste zwemster onder de vijftien jaar van het land. Dit meisje heeft vanmorgen al de honderd meter vrije slag gewonnen, en een wedstrijd van deze afstand heeft ze nog nooit verloren. Gewoon nóóit.

Als ik opzijkijk, zie ik Anya staren, en ze is duidelijk niet onder de indruk. Dus kijk ik haar recht in de ogen om haar te laten weten dat ik me niet makkelijk laat intimideren.

Anya grijnst en trekt haar zwembril tot voor haar ogen omlaag. Ze zwaait even naar het publiek, dat meteen begint te brullen.

Ik adem diep in en schuif mijn eigen zwembril op zijn plek. Voor de tribune is een camerapersoon bezig om een statief neer te zetten. Anya is de reden dat er nieuwsverslaggevers aanwezig zijn. Dit zou haar moment moeten worden. Haar kans om als ongeslagen zwemkampioen van school te gaan.

Maar ze heeft het nog nooit tegen mij hoeven opnemen. Dus we zullen wel zien hoe het gaat.

‘Zwemmers, neem je positie in,’ klinkt het door de speaker. ‘Het fluitsignaal is het startsein.’

We gaan op de startblokken staan. Het publiek valt stil.

Ik schud mijn zenuwen van me af en adem diep en langzaam in. Ik focus op het water, op mijn baan, en blokkeer alle andere dingen om me heen.

Fuut!

Ik duik naar voren, druk mijn handen boven mijn hoofd tegen elkaar aan en verdwijn onder het wateroppervlak. Ik hou mijn benen bij elkaar en stuw mezelf naar voren met een dolfijnenslag tot het tijd is om omhoog te komen en met de borstcrawl verder te zwemmen. Mijn benen trappen hard en mijn armen snijden een voor een door het water.

Anya duikt een heel stuk voor me uit het water op. Het is net alsof ze uit een kanon is afgeschoten, zo snel is ze. Het kost me moeite om mijn gezicht ter hoogte van haar voeten te houden.

Mijn ademhaling doe ik zoals ik die geleerd heb: onder water uitblazen, dan mijn hoofd opzijdraaien zodat mijn gezicht uit het water getild wordt en dan weer inademen. Door mijn hoofd te draaien kan ik Anya ook makkelijker in de gaten houden.

Ze maakt zich van me los en ik begin in paniek te raken. Deze race draait niet om wie dit het langst volhoudt, maar om wie er sneller is. Het gaat om twee baantjes: naar de overkant en weer terug.

Ik moet echt sneller zwemmen.

Anya bereikt de overkant als eerste. Ze duikt onder water, keert en gebruikt de wand om zich af te zetten en terug te zwemmen naar de startblokken.

Een fractie van een seconde later doe ik precies hetzelfde. Voor zover ik kan zien, liggen wij allebei ver voor op de andere meiden. Maar Anya zal mij ook wel hebben gezien. Ze zal doorhebben dat ze niet iedereen heeft afgeschud.

Coach Myers zegt dat de eerste vijftientig meter vooral draaien om techniek, terwijl de laatste vijftientig meter puur te maken hebben met wilskracht. Wie kan zichzelf het hardst pushen? Wie wil dit méér?

Ik zwem zo hard als ik kan en trek mezelf met elke slag van mijn armen naar voren. Mijn spieren branden van de inspanning. Ik weet niet of zij langzamer gaat of ik sneller, maar dat doet er weinig toe. Het resultaat is hetzelfde. Ik ben haar aan het inhalen. Tegen de tijd dat we halverwege de terugweg zijn, zwemmen we naast elkaar.

Ik kan dit winnen. Ik kan de beste zwemmer van het land verslaan.

Anya en ik gaan nu praktisch gelijk op en we zijn er bijna. Als de wand dichtbij genoeg is, rek ik me net iets uit om hem aan te raken. Mijn hoofd komt tegelijkertijd met dat van Anya boven het water uit. Allebei kijken we onmiddellijk om naar het scorebord.

Haar naam verschijnt als eerste. Gevolgd door de mijne.

Ik kijk er fronsend naar. Op de tribune wordt verrast gereageerd.

Er staat een nummer één achter beide namen. We zijn met exact dezelfde tijd gefinisht.

Mijn mond zakt open. Een gelijke stand, wat houdt dat in? Moeten we nu nog een keer extra tegen elkaar zwemmen of zo?

De tijdwaarnemers overleggen met een official. Anya en ik kijken elkaar nerveus aan. Er stijgt gemompel op vanuit het publiek. Ik hoor een van de waarnemers iets zeggen over een beslissingswedstrijd, maar ze praten met gedempte stem en ik versta niet wat er nog meer wordt gezegd.

Uiteindelijk komt een man in een pak naar de rand van het zwembad toe, waar hij neerknielt. ‘De scheidsrechter heeft bepaald dat jullie het staatskampioenschap delen. Gefeliciteerd.’

Anya draait zich in het water naar me om en lacht. En waarom niet, gelijkspel is geen verlies. Dus technisch gezien is ze nog steeds ongeslagen. Ze waadt naar me toe en slaat haar armen om me heen. ‘Wat ben jij snel! Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst alles op alles moest zetten. Ik kon je maar niet afschudden.’

Ik ben zo verbijsterd dat ik me niet kan bewegen. ‘Ik kan niet geloven dat dit echt is gebeurd.’

‘Geloof het maar.’ Anya’s grijns wordt alleen maar breder. ‘Maar maak je borst maar nat: volgend seizoen doen we een herkansing. Ik zal aan je denken tijdens de training.’

Het wordt al druk bij haar baan voordat ik haar kan bedanken en de uitdaging kan aannemen. Ik hijs mezelf uit het water en kom overeind. Ik pak mijn bril met het dikke montuur en wissel die om met mijn zwembril.

Sinds ik ben gaan zwemmen is dat mijn nieuwe look: vlechten en een bril. De vlechten zijn voor onder de badmuts en de bril... Nou ja, die doet min of meer het tegenovergestelde van wat een normale bril doet. Deze bril vormt een filter waardoor ik de bovennatuurlijke wereld om me heen juist níét hoeft te zien.

Als ik coach Myers nergens zie, dring ik door Anya's groep aanbidders heen en loop ik naar de kleedkamer. Ik moet me omkleden voor de prijsuitreiking.

Opeens slaan twee armen stevig rond mijn middel en ik word in de lucht getild en omgedraaid.

'Hé, staatskampioen!' zegt coach Myers. 'Ik wist wel dat je het kon!'

'Waar komt u ineens vandaan?' vraag ik lachend. 'Vindt u het niet erg om nat te worden?'

De coach zet me weer op de grond en grijnst. 'Je had de reacties in het coachhok moeten zien. Ik heb een stuk of tien highschool-coaches die me vragen waar ik jou al die tijd had verstopt.'

Dat is een terechte vraag. Want ik heb eigenlijk nooit overwogen om mee te doen aan wedstrijdzwemmen, tot dit schooljaar. Tot die tijd was het iets wat ik voor de lol deed, voordat mijn zomers in beslag werden genomen door het Bureau voor Bovennatuurlijke Zaken.

Mijn decaan stelde voor dat ik aan sport zou doen als uitlaatklep voor mijn emoties. Als manier om mijn constante schuldgevoel over wat er afgelopen zomer gebeurd is van me af te zetten. Want toen offerde agent Magnus zijn leven op om het mijne te redden.

'Ik heb gezegd dat je me praktisch in de schoot geworpen bent,' gaat coach Myers verder. 'Je kwam opeens opdagen bij de try-outs en gaf iedereen het nakijken. Maar je zou nog steeds profijt kunnen hebben van een zomerzwemkamp.'

Ik schud mijn hoofd. 'Je wilt echt dat ik het vráág, hè?'

'Yup.' De coach grijnst.

'Ben ik uitgenodigd voor een zomerkamp?' Dat is de voor-naamste reden dat ik vandaag hier ben, eigenlijk nog meer dan voor de staatstitel. Het is ook de reden dat ik niemand heb gevraagd om te komen kijken vandaag. Want iedereen, mama en al mijn vrienden, wil weten of ik deze zomer nog terugkeer naar het

Bureau of niet. En het lukt me nog niet om hun de waarheid te vertellen. Nog niet.

Coach Myers knikt. 'Meerdere! Ik zal ze vanavond naar je door-mailen.'

Ik word al helemaal enthousiast. Maar er is één kamp dat met kop en schouders boven de andere uitsteekt. Het is mijn droom om door hen gevraagd te worden. 'Hoe zit het met...'

De wangen van de coach worden rood en ze gebaart naar iets achter mijn schouder. Ze staat erbij alsof ze haar grootste idool heeft gespot.

Anya komt op ons afrennen met een kalende Aziatische man achter haar aan.

'Sorry dat ik jullie stoort,' zegt Anya, 'maar mijn coach wilde je heel graag ontmoeten.'

De man glimlacht en steekt zijn hand uit. 'Hallo, ik ben Charlie Nguyen. Ik ben de hoofdzwemcoach van het team van Stanford en ik werk ook samen met het olympisch jeugdteam van de Verenigde Staten. Dat was een geweldige prestatie vandaag.'

Een paar tellen lang kan ik alleen maar staren. Dan geeft coach Myers me een por in mijn zij.

'S-sorry,' stamel ik. 'En bedankt.'

'Ik wil wel eerlijk zijn,' zegt hij. 'Ik had niet gedacht dat Anya veel concurrentie zou hebben hier, dus ik heb haar geadviseerd om die eerste vijftientig meter rustig aan te doen en haar energie te sparen voor de andere wedstrijden.'

Ik trek een wenkbrauw op. 'Dus dit was voor haar doen rustig aan?'

Anya haalt haar schouders op. 'We hadden wel gehoord dat je snel was. Maar we wisten niet dat je zó snel zou zijn.'

'Dit moet je toch wel aansporen,' zegt coach Nguyen. 'Je tweede vijftientig meter was net zo goed als die van je leeftijdgenoten. Heb je al eens overwogen om langere afstanden te zwemmen? Ik heb zo het idee dat je weleens bijzonder goed zou kunnen zijn.'

Coach Myers slaat opzichtig haar armen over elkaar. ‘Dat zeg ik nou al het hele jaar tegen Amari. Maar dit meisje wil vooral sprinten.’

Ik krimp ineen. Het zit namelijk zo: voor langere afstanden heb je veel meer strategie en geduld nodig. Maar ik wil in het zwembad niet hoeven nadenken. Ik wil gewoon zo snel en zo hard zwemmen als ik maar kan. Dat is het enige wat me kalmeert.

Maar wat ik hardop zeg, is: ‘Die andere wedstrijden lijken me lang zo leuk niet.’

Coach Nguyen grinnikt. ‘Als je je rivalen eenmaal ver achter je laat, waartoe je volgens mij prima in staat bent, dan heb ik zo het vermoeden dat je het een stuk leuker gaat vinden. Het jeugdkamp van Stanford zit al vol, maar ik kan eens kijken of ik een extra plek kan vrijmaken als je interesse hebt?’

Ik kan me nog net inhouden om niet heel hard te gaan gillen. Het lukt me zowaar om cool te blijven en kalmpjes te zeggen: ‘Dat zou me een eer zijn, coach. Dank je wel.’

Coach Nguyen knikt. ‘Blijf de komende paar jaar trainen en verbeteren, dan zou er weleens een zwembeurs op je kunnen wachten. En nog veel meer. Zijn je ouders toevallig in de buurt?’

‘Mijn moeder is aan het werk, maar ik kan u haar nummer wel geven,’ zeg ik.

Coach Nguyen glimlacht. ‘Ja, graag. Hier, neem dit ook maar mee.’ Hij geeft me een visitekaartje met zijn naam en e-mailadres erop. Daarboven prijkt een logo van het Stanford Zwem- & Duikteam, en eentje van het VS Zwemteam. ‘Bij vragen kun je altijd contact opnemen. Dat meen ik.’

Coach Myers en ik wachten tot Anya en haar coach ver genoeg bij ons vandaan zijn voordat we schreeuwend op en neer springen. Is dat allemaal echt gebeurd?

‘Weet je hoeveel zwemmers hun eigen moeder nog zouden verkopen om met Nguyen te kunnen samenwerken?’ vraagt coach Myers.

Ik schud mijn hoofd. 'Ik weet niet wat ik moet zeggen. Het voelt zo onwerkelijk allemaal.'

Een van de zwemofficials komt op ons af. 'Amari Peters?'

'Eh, ja?'

'Kom je even mee? Ik heb iets belangrijks met je te bespreken in verband met het resultaat van vandaag.' De man gebaart naar een kantoortje.

Coach Myers gaat voor hem staan. 'Momentje. Alles wat u tegen mijn leerling te zeggen hebt, kan gezegd worden met mij erbij.'

De official kijkt van haar naar mij. 'Ik denk dat mejuffrouw Peters dit onderwerp liever onder vier ogen bespreekt.' Hij kijkt me opeens veelbetekenend aan. 'Wij proberen zeer *discreet* en *direct* te zijn als we informatie *bezorgen*.'

Mijn hart maakt een sprongetje als ik begrijp waar hij naartoe wil. 'Het is in orde. Ik denk dat ik al weet waar dit over gaat.'

Coach Myers kijkt me bezorgd aan. 'Zeker weten?'

Ik knik.

De official neemt me mee naar het kantoortje en doet de deur achter ons dicht. Meteen draai ik me naar hem om. 'Bent u wie ik denk dat u bent?'

De man knikt en zegt een heel stuk zachter: 'Als je die bril met Helderzichtfilter niet ophad, zou je al dwars door mijn vermoeding heen hebben gezien. Ik werk voor Discreet & Direct Bezor- gingen.'

Ik beweeg een hand naar mijn bril en druk hem expres nog even op zijn plek. 'Ja, eh... daardoor voel ik me wat normaler. Ik ben momenteel met verlof van het Bureau.' De bovennatuurlijke wereld is een stuk eenvoudiger te negeren als je die niet de hele tijd en overal om je heen hoeft te zien.

'Krijg nou niks,' zegt de man en hij pakt zijn telefoon erbij. 'Dus de roddels kloppen? Ik ben bang dat iemand die informatie naar de

pers heeft gelekt.’ Hij tikt op het scherm en laat me een bericht op Eurg zien.

Ik zet mijn bril met Helderzichtfilter af om de socialmediapagina van het Andernet te lezen.

van AMARI ALLERBESTE tot AMARI ABSENT...

**De verdwijning van ’s werelds veelbelovendste Junior Agent
Heeft de heldenstatus zijn tol geëist?**

De foto vlak onder die kop toont mijn verafschuwde gezicht, nog in shock. Hij is genomen op díé avond. De avond waarop we Magnus verloren. Waarschijnlijk was dit vlak nadat hij de Dolk van Destructie van mij had overgenomen, en daarmee ook die afgrijselijke vloek op zich nam die anders voor mij was geweest.

Ik voel zware emoties als bakstenen in mijn maag en huiver. ‘Ik wil niet onbeleefd zijn, maar kunt u dat weer wegstoppen? Als het aan mij ligt, denk ik liever niet aan wat er gebeurd is.’

‘Mijn verontschuldiging,’ zegt de man. ‘Ik ben hier om urgente papieren te bezorgen, afkomstig van het Bureau voor Bovenna-tuurlijke Zaken. Je kunt ze zodra het jou uitkomt uit die bureaulade pakken.’

Ik staar hem een ogenblik lang vol ongeloof aan en grijns dan. ‘Had u ze niet ook gewoon kunnen overhandigen?’

De man lijkt beledigd. ‘Dat klinkt niet heel erg discreet als je het mij vraagt, jongedame. Wij hebben ook onze standaard.’ Hij schudt zijn hoofd en trekt een mouw omhoog om bij een transporter te kunnen. Een ogenblik later is hij verdwenen.

Ik adem diep in en loop naar het bureau. Ik denk dat ik wel weet waar dit over gaat. Ik laat me op de stoel ploffen en trek de la open. Er ligt een enkele zilverkleurige envelop in. Die pak ik eruit en ik open hem.

HET BUREAU VOOR BOVENNATUURLIJKE ZAKEN –
OFFICIËLE WAARSCHUWINGSBRIEF

Beste Amari Renee Peters,

Je verlof eindigt over exact vierentwintig uur. Aangezien je al een verlenging van zes maanden hebt gekregen, zal er geen nieuwe verlenging worden aangeboden.

Je hebt de keuze uit de volgende mogelijkheden: je kunt binnen de komende vierentwintig uur het herstelverzoek onderaan dit formulier ondertekenen, of je kiest voor vervroegd pensioen, waarmee je je loopbaan bij het Bureau effectief beëindigt.

Zou je kiezen voor vervroegd pensioen, dan volgt hierbij de opdracht om je te melden op het dichtstbijzijnde kantoor, met als adres Hoofdstraat Noord, nummer 1440, postcode 30305 in Atlanta, Georgia. Daar accepteer je de voorwaarden en onderteken je het benodigde papierwerk. Vergeet niet dat deze beslissing permanent is en niet kan worden teruggedraaid. Voor meer advies en details over jouw specifieke situatie kun je contact opnemen met een Pensioen-beambte.

VERZOEK TOT FUNCTIEHERSTEL
VUL HANDTEKENING EN DATUM IN

Naam:

Datum:

Helemaal onderaan de brief staat een stempel van een timer, die al bezig is de vierentwintig uur af te tellen.

Zo lang heb ik om een beslissing te nemen over mijn toekomst.

Ik pak het kaartje van coach Nguyen erbij en leg het naast de

HET BUREAU VOOR BOVENNATUURLIJKE ZAKEN –
OFFICIËLE WAARSCHUWINGSBRIEF

Beste Amari Renee Peters,

Je verlof eindigt over exact vierentwintig uur. Aangezien je al een verlenging van zes maanden hebt gekregen, zal er geen nieuwe verlenging worden aangeboden.

Je hebt de keuze uit de volgende mogelijkheden: je kunt binnen de komende vierentwintig uur het herstelverzoek onderaan dit formulier ondertekenen, of je kiest voor vervroegd pensioen, waarmee je je loopbaan bij het Bureau effectief beëindigt.

Zou je kiezen voor vervroegd pensioen, dan volgt hierbij de opdracht om je te melden op het dichtstbijzijnde kantoor, met als adres Hoofdstraat Noord, nummer 1440, postcode 30305 in Atlanta, Georgia. Daar accepteer je de voorwaarden en onderteken je het benodigde papierwerk. Vergeet niet dat deze beslissing permanent is en niet kan worden teruggedraaid. Voor meer advies en details over jouw specifieke situatie kun je contact opnemen met een Pensioen-beambte.

VERZOEK TOT FUNCTIEHERSTEL

VUL HANDTEKENING EN DATUM IN

Naam:

Datum:

Helemaal onderaan de brief staat een stempel van een timer, die al bezig is de vierentwintig uur af te tellen.

Zo lang heb ik om een beslissing te nemen over mijn toekomst.

Ik pak het kaartje van coach Nguyen erbij en leg het naast de

brief op het bureau. Ik had een reden om voor de zomer een goed zwembad te willen vinden. Dat is omdat ik iets anders wil doen dan terugkeren naar het Bureau.

Ik heb mijn badge ingeleverd. Het verlies van Magnus heeft me alle plezier in mijn werk als Junior Agent afgenomen. Misschien heb ik er lang over gedaan om mijn beslissing officieel duidelijk te maken, maar ik heb eigenlijk altijd al geweten wat die zou worden.

Het afgelopen jaar heb ik de bovennatuurlijke wereld al genegeerd.

Ik maak een prop van de brief en werp hem als een basketbal in de prullenmand. 'Zo te zien ben ik straks een veertienjarige die met pensioen gaat.'